

**Два життя щоб піднятися.
Розсікаючи хвилі**

КУПИТИ

Молоді, дикі, відчайдушні Ейвері, Ізабелла, Одіна, Лі та Джозі — найкращі подруги відтоді, як познайомилися в серфінг-таборі. Їхнє безтурботне літо триває доти, поки їхня подруга Джозі, зірка, яка грала Вітті в «Міській присязі», раптово не зникає...

Тепер на острові Мосс знайдене тіло жінки. Чи це тіло Джозі в болотистому озері? Подругам здається, що вони потрапили в якийсь горор-фільм. Невже це може бути їхньою жорстокою реальністю?

Одна з дівчат, Ізабелла Вайт, керує готелем і живе сама самотою в розкішній сучасній віллі... Вона намагається відгородитися мурами від усіх і від минулого, що нестерпним почуттям провини накриває її час до часу. І раптом в неї з'являється сусід Престон. Він гучний, діє своїм ремонтом Ізабеллі на нерви, а своєю привабливістю позбавляє її сну... Чим закінчиться війна між ними?

Для Тамії, моєї дівчинки

Let me see your beauty broken down

Like you would do for one you love

Леонард Коен

Пролог

Десять років тому

- Коли ви востаннє бачили Джозефіну Блайт?
- Будь ласка, уточніть ваші дані!
- У якому стані вона була?
- Їй погрожували?
- Чи є підозри, що її хтось міг викрасти?
- Як довго ви знаєте Джозефіну Блайт?
- Як ви описали б ваші стосунки із Джозефіною?

У кімнаті для допитів поліційної дільниці Чарлстона я відповідала на всі запитання правдиво, наче робот, що зливає збережені дані. Офіцер провів рукою по своїх широких грудях. Здавалося, зміну моєї інтонації та відсутній погляд він помилково сприйняв як хвилювання через мою подругу й одразу ж знизив голос. У той момент я була просто хорошою актрисою. Боялася, що мене знудить прямо на порожній наполоірований стіл вусатого офіцера. Диктофон переді мною блимав червоним, наче бомба, детонатор якої вже активовано. Одначе граната давно вибухнула. Джозі зникла. Понад двадцять чотири години від неї і звістки не було. І все, про що я могла думати, все, що хотіла знати, це те, чи зникла моя таємниця разом із нею, чи не стане тепер усе явним. Я вже навіть не знала,

чого хочу. Зниклий друг за зниклу таємницю. Або таємниця, яка б уже не була таємницею, і Джозі знову з'явилася. Джозі, яка перетворила б мою таємницю на нестерпну правду.

Офіцер подивився на мене, ніби хотів щось уточнити. Я проігнорувала його останнє запитання.

— Будь ласка, заспокойтеся. Що більше подробиць ви згадаєте про вчорашній день, то більше шансів знайти вашу подругу.

Увійшла висока струнка жінка, поставила переді мною склянку води та крадькома подала серветку, яку я залишила на столі недоторканою. Я так хотіла, щоб моя душа була настільки ж білою, як і цей маленький прямокутник переді мною. Голова була важкою. Руки — напруженими, шкіра — потрісканою і сухою. Сухою, як і мої щоки. Адже я не плакала б. Ніколи.

— Спробуйте, — знову сказав офіцер.

Так, я спробувала. Настільки, що відчула жар, для якого моя світла шкіра створена не була. Своїм внутрішнім зором я бачила, як Ейвері шукає поглядом Джейка. Або Джозі. Можливо, навіть обох. Ейвері, яка стояла навшпиньках і дивилася на бар.

Я могла уявити тонку плівку поту на лобі Лі, відчути, як кутики моїх губ мимоволі стискаються в тонку, злу посмішечку, коли думаю про Джозі. Відчуваю смак солодкого диму гашишу на язичку і краєм ока помічаю, як бар'єрна стрічка злегка погойднується на вітрі, перш ніж ніжна хвиля перетворюється на гучний шелест. Згодом стрічки розірвалися, ніби хотіли сказати нам: ви зараз теж так почуваетесь. Різниця в тому, що я вже до цього навмисно розірвала стрічку зв'язку з дівчатами. Ні, це була не я, а Джозі. Взагаліто, все це було виною Джозі.

— Що ви маєте на увазі? У чому Джозі винна? — запитав мене глибокий голос.

Я підвела очі, кліпнула і зрозуміла, що вимовила цю думку вголос. Не дивлячись на офіцера, глянула в низьке вікно на подвір'я будівлі поліції Чарлстона.

— Я цього не казала, — пробурмотіла я.

Чоловік зітхнув і спробував знову.

— Отже, ви всі разом були на фестивалі, міс Вайт. І ви не розходилися? Хто першим помітив зникнення міс Блайт? Зосередьтеся. Здавалося, ніби вчорашній день був ціле життя тому, ніби це сталося на іншій планеті, з іншою людиною. І водночас, як це не парадоксально, мені здавалося, що я досі там. У паралельному всесвіті, у якому Джозі танцювала на лузі, її вродливе обличчя — далеке й нерозбірливе — відбивалося в моїх думках. Я видихнула та присіла. Цілком можливо, що ми взагалі більше ніколи не побачимося.

Я зробила глибокий вдих.

— Так, ми всі там були. Ми танцювали, а Джозі була в барі, та у якийсь момент вона зникла. Здається, Ейвері перша запитала про неї.

— Міс Вінтер?

— Так. Так, так, це була Ейвері, і... Лі ще видала дивний коментар про те, чому з усіх людей саме Ейвері запитала, де Джозі. Адже перед цим вони сильно посварилися.

Офіцер звів густу посивілу брову. Він зацікавився.

А я помилилася.

— Я хочу піти додому. Я сказала все, що можна було сказати. Видно, вона просто втекла, чи не так?

— Тут я не впевнений, міс Вайт. Знаєте, здебільшого все не так, як здається.

Ні, це був не той випадок. І вже ніколи таким не буде. Якщо Джозі могла зникнути, значить, це також могло зникнути. Мусило.

Рекомендована література

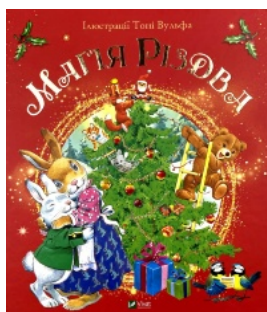
Жінки, які кохають до нестями

Бог завжди подорожує інкогніто

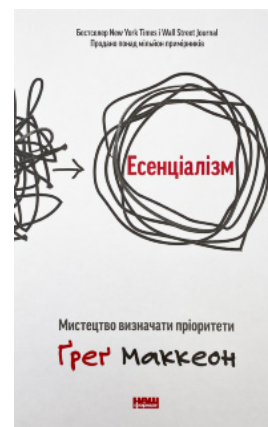
Там, де співають раки

Магія Різдва

Таємниця різдвяного подарунка

Есенціалізм. Мистецтво визначати пріоритети

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ